

KRÚDY GYULA: KÁNAÁN FÖLDJE

Krúdy Gyula szeret regélni anélkül, hogy figyelne az elbeszélő műfajok szabályaira és követelményeire. Talán éppen ezért érvényesül oly előnyösen, oly ké-

nyelmesen apró naplójegyzetekben, formát, bonyodalmat és következetességet nem kívánó krónikákban. E könyvecskében hasonló szabad írások szenderegnek. Valamikor egy napilap vasárnapi hasábjain gyönyörködtették a merengő olvasót, de így, nyugodtabb köntösben, hónapok és világok enyészete után is bájosan, finoman hatnak ezek az álmatag jegyzetek. Kivételesen nem szarvasbokákról, nem ünöderekakról, nem finom és kecses erkölcstelenségekről van szó, hanem vidám vendéglőről, mosolygós sültekről, kerek cipóhasakról, melyet leginkább vidéki plébánosok viseltek. Merengés e könyv elsüppedt múltakon, az író sörszagú, kedélyes tegnapokat, dús levű, málnapiros szüreteteket hívogat vissza egy levitézlett Magyarországból. Eltemetett azelőttök halottsápadt arca piroslik fel újra, a sárga zsírral leöntött kappan, a vörösborban pácolt vaddisznó, hurkás, túróscsuszás torok terhes illata nyúlik el a levegőben, mint jóllakott eb a küszöbön — egy boldog, kacajos Kánaán ezernyi emlékképe válik meleggé és ragyogóvá. Hasonlatok burjánzanak, mint sajátos, színes gombák, kedélyes, gondtalan évek sajognak és mosolyognak az eltávozottak csábos, távoli mosolyával, egy eltemetett Magyarország kel fel dohos kriptájából. Szelíd, kedves, jóleső olvasmány ez a könyv, kurta, üdítő pihenő az ínséges mindennapok, a fájdalmas [...] jelen bogáncsos országútján.